

Recital de Margarida Raurich (sopran) i Ramon Castillo (piano)

Presentats per l'Associació Cultural

Al llarg de les tres darreres setmanes els granollerins aimants de l'art musical hem tingut prou bones ocasions de felicitar-nos per la periodicitat dels actes que ens han estat oferts. Del que no podem estar massa ufanosos és de l'acolliment que en general han tingut, i molt en particular el que ressenyem. Dolia de veure, el passat divendres dia 24, la buidor en que es desenrotllà el recital de Margarida Raurich i Ramon Castillo. Cap a la tercera part de la vetllada, arribats els darrers tocatardans, el assistents a l'estatge de la Fundació P. Maspons i Camarasa vorejaven, a tot estirar, la cinquantena. I encara no tots de casa.

Cert que el nom de Margarida Raurich ens era desconegut. Pel programa fórem sabedors de que es tracta d'una cantant de nacionalitat suïssa, d'origen espanyol, — català diríem a jutjar pel cognom — que es troba cursant estudis musicals al nostre país mercès a una beca concedida per la « Delegación Española de Relaciones Culturales ». Fa uns dos anys fou galardonada amb el primer premi en un concurs juvenil celebrat a Berna, i ha actuat amb èxit en diferents sales de concert de Suïssa. Amb tot no es d'estranyar que ens fos desconeguda. Qui ha dit, però, que tan sols els nous situats al cim del candeler del « vedettisme » puguin fer presentalla d'un art acurat i autèntic? Els qui s'abstingueren d'assistir per a no córrer el risc de trobar-se amb una mitjanja, feren un mal negoci. Margarida Raurich va produir una excel·lent impressió, una admiració sincera. Si el públic fou escàs, els aplaudiments no gens.

Seria exagerat qualificar d'extraordinària la veu de Margarida Raurich. Es senzillament una veu bona. Una veu bella, avellutada, de volum discret i quantitats constants en els registres mig i agut, i que esdevé lleugerament aspre en el registre greu, cosa que afavoreix l'expressió en aquells passatges de caient més aviat dramàtic. És una veu excel·lent per copsar tota la intimitat que emboïcalla el *lied*. El més remarcable, però, fou l'expressivitat i bon gust amb que matitzà cada composició programada. Ja ens sorprengué de bell antuvi amb un cicle de cinc bellíssimes cançons, — i no set com deia el programa, — de l'anglès Henry Purcell, aplegades en forma de *suite* vocal. Dedicà la segona part a la música moderna i l'impressionisme francès. Mereixen esment les interpretacions de les *Dues melodies gregues*, de Ravel, i el Recitatiu i Aria de Lia de *El fill pròdig*, de Debussy, aquesta darrera obra com a única incursió en el gènere operístic. Obres d'Schubert, Schumann i Brahms arrodoniren el recital constituint una tercera part de cert regust popular, dins un criteri rigorosament selectiu. Hi afegí, com a obsequi, una *Jota*, de Manuel de Falla.

Ramon Castillo, al piano, fou l'acompanyant pulcre, just i equilibrat que calia. Llàstima, una vegada més, del piano, que tant enterboleix l'oïda com l'esguard.

C. S.

La nostra obligació és convertir els fills en lliures. Lliures en un sentit cristià. Lliures de tot allò que no els permet anar vers Déu. No es tracta de forçar-los, sinó de deixar-los en un cert lliure de tot impediment per a realitzar aquesta caminata essencial. Se li pot permetre — per exemple, — al fill gran l'anada al ball? Si li hem proporcionat al noi un grau de llibertat fonda, fins al punt que no estigui ja lligat a una passió que l'esclavitzi, se li pot permetre el ball. Depèn de les circumstàncies i de la mena de saló de ball on vagi. Tanmateix, si el noi no ha adquirit el grau de llibertat necessari — cosa la més probable — el ball li serà moralment perjudicial. Cal prohibir-li. No se'l pot deixar lliure. Deixar-lo en llibertat no seria encara haver-lo deixat lliure de la passió que en el noi gran acostuma a ésser viva. Els pares han de fer valdre plenament la seva autoritat i al noi cal d'haver-lo educat en la submissió als pares.

E. P.

Paga o muere (3) Richard Wilson (Astoria-Mundial). Historia de gangsters con un policía italiano que actúa en un barrio italiano, luchando contra la Mafia. Resulta interesante el ambiente. Bien realizada.

La casa de bambú (3) Samuel Fuller (Coliseum). Género policíaco, gangsters en el Japón. No es, pero, un film folklórico. La única escena de este tipo que aparece en el film está muy bien lograda. Está bien conseguido y se hace interesante el ambiente callejero de Tokio.

Trío de damas (3) Pedro Lazaga (Astoria-Mundial). Cinta intrascendente cuyo único propósito es distraer al público con una mujer celosa y las peripecias que pasa su marido con los celos. No está mal.

Los diablos verdes de Monte Cassino (2) Harald Reinl (Principal). Película de guerra. Cuenta el traslado, para su salvación, de las obras de arte guardadas en Monte Cassino. Bien realizada, interpretada y fotografiada. Es un poco fría.

Llanura roja (2) Robert Parrish (Canigo). Empieza siendo un film psicoanalítico y acaba en novela rosa. Su magnífica fotografía y montaje consiguen transformarlo en un film regular. Buena interpretación de Gregory Peck.

Páginas de un gran amor (3) Hans Deppe (Coliseum). Película sentimental alemana. Se propone contar el amor de un maestro de pueblo con una pintora de familia aristócrata. Todo acaba bien.

La promesa (2) Allen Feisner (Canigó). Film dramático-sentimental. Historia de seis hijos huérfanos de padre y madre. Es una cinta suave, blanda y tierna, que pone el corazón en un puño a los espectadores poco exigentes.

El pequeño ruiseñor (2) Antonio del Amo (Principal). Film sensiblero y facilón. Como espectáculo folklórico puede gustar a los aficionados. El pequeño no canta mal.

Semana próxima

La Chatte (3 R)

Tía y mamá (3 R)

El puente (3)

Il Rossetto (3 R)